

der ingen anden Udvej viste sig, er meget naturligt. Det er jo Ministerens Forslag, det Ministeren fremsatte i Folketinget, og som han mente var det, der skulde til i denne Sag. At det blev lavet om i Folketinget behøver jo ikke at være en tvingende Grund for os til at vedtage det uden videre. Vi har udmærket godt Lov til at staa paa Ministerens Standpunkt. Saa mener vi ogsaa, at vi staa stærkt, det bestaaende er jo altid stærkt. Det kan efterhaanden forandres, men foreløbig har vi en Indenrigsminister, som har det og det Navn, og naar man holder sig til ham, der har fremsat dette Forslag, er man i Regelen stærk. Det vil jo ved Afstemningen vise sig, om det holder Stik. Holder det ikke Stik, beklager jeg, at han er svag overfor sit eget Parti og ikke kan gennemføre sit eget Forslag. Jeg synes, Ministeren havde truffet det rette, og derfor falder vi tilbage paa det, naar ikke andet er muligt.

Vi har forsøgt forskellige Udveje. Angaaende Kortene har vi erklæret — det fortav den ærede Ordfører —, at der kunde vi muligvis komme til et Resultat, naar det og det skete. Det var en Realitet for den ærede Ordfører; for mig er det ogsaa en Realitet, for saa vidt som jeg mener, det er ud i Luften alt sammen med disse Kort; de virker ikke en Smule mere betryggende. De giver kun en Bunke Merarbejde, men skaber ikke Betyggelse, det anerkender ogsaa den højtærede Minister. Saa kom vi ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt Kortene skulde begrænses til de ekstraordinære Understøttelser, altsaa til dem, der faar fortsat Hjælp og saa søger at faa Arbejde. Der blev stillet os det Spørgsmaal, om vi vilde gaa tilbage til det, der var foreslaaet tidligere, saa skulde Arbejdsgiverne opbevare Kortene. Men det sagde vi nej til, det var at udlevere navnlig de svagere Organisationer, det vidste man sandsynligvis ogsaa godt. Heller ikke en Henvisning til, at Ministeren muligvis burde komme til Stede i Udvalget, da det har vist sig før, at han har haft en heldig Haand til at føre Forhandlinger, blev antaget. Naar man stiller sig paa den Maade, har man ikke Lov til her at anstille sig forbavset over, at der intet Resultat kom, Skylden er ikke vor.

Man er noget tilbøjelig til, tror jeg, at give Arbejdsløsheds-kasserne Skylden for alt det onde, der sker paa Arbejdsmarkedet; man er ikke langt fra at mene, at det er Arbejdsløsheds-kasserne, der er Skyld i Arbejdsløsheden. Saaledes kan man

vende det, naar man er meget velvillig stemt. Man glemmer fuldstændig, at Arbejdsløsheds-kasserne har gennemgaaet svære Kriser paa Grund af den Sygdom, hvori Samfundet befinder sig. De har maattet føre en unormal Tilværelse. Deres Kontingent skulde være kraftigt nok under normale Forhold, men som Følge af de Forhold, Krigen har bragt med sig, har det vist sig slet ikke at kunne slaa til; Kasserne har ikke kunnet klare deres vedtægtsmæssige Forpligtelser, Forsikringsgrundlaget er glippet, og de har maattet laane for at opfylde disse Forpligtelser. Men det har ikke heller været tilstrækkeligt. Den fortsatte Hjælp har maattet til. Og den Situation, der har fremkaldt disse Forhold, vedvarer jo fremdeles. I Januar Kvartal 1922, efter at vi havde faaet Arbejdsløshedsloven, gik det saa slideligt, d. v. s., det varede jo længe, før den Lov kom i Virksomhed. Arbejderne blev snydt for en Maanedes fortsat Hjælp de fleste Steder. Under Lockouten rakte man Arbejdsgiverne en hjælpende Haand ved at unddrage fra Hjælpen dem, der tilhørte et lockoutet Fag, men som ikke selv deltog i Striden. Ved Cirkulæret af 21. Marts 1922 nedskar man Understøttelsen for en hel Del Mennesker, saaledes at naar man før havde haft 7 Dages Understøttelse i sin Arbejdsløshedskasse, fik man nu kun 6 og blev skaaret ned til to Trediedele. Der var andre Cirkulærer, ved hvilke visse Fag blev udskudt ganske uden Hensyn til, at der i disse Fag var mange arbejdsløse, som havde gaaet lang, lang Tid, og som fremdeles trængte til den Hjælp, som den fortsatte Hjælp maatte være for dem; det tog man aldeles ikke Hensyn til. Der blev fastsat en Grænse af 90 Dage, hvori vedkommende skulde kunne faa Hjælp. Denne Grænse er senere blevet forlænget. Nu har man i det skadelige C-Nævn — det Nævn, som paatrykker hele denne Lov sit særlig uheldige Stempel — vedtaget at indstille til Ministeren, at nu skal det høre op med disse Forlængelser, nu skal alle de Mennesker, der har faaet 90 Dages Understøttelse, ikke have mere. Hvis de ikke har faaet Understøttelse i 90 Dage, kan de blive ved, til de har faaet i 90 Dage, men saa hører Understøttelsen op, saa maa de ud i Ørkenen, hvor Sult og Nød hænger. Det sker uden Hensyn til, hvor mange arbejdsløse der er i de Fag, der udelukkes, uden Hensyn til, hvor længe de har gaaet arbejdsløse, om de har gaaet et halvt eller et helt Aar eller længere — og dem er der mange af. At Antallet af arbejdsløse